

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 27)

***/ Sài Gòn thứ Sáu, June 15/2017.**

Buổi sáng thức sớm, hay gần như không ngủ đêm qua, lại nhận email anh "Tui".

Santa Ana, June 15/2017 at 4:35 PM.

Hồi sáng, viết dở dang, viết bằng cái cell phone, cho nên bị accidentally bấm nút... send. Xin lỗi tất cả.

Bạn Tui.

Theo như "Bạn" viết, thì Bạn mần bài thơ NGƯỜI BẠN lúc còn "hành nghề cu-li" bên xứ Phú Lang Xa, có nghĩa là trên dưới một-phần-tư thế kỷ. Lúc đó bạn chưa bước chân vào chốn giang hồ, chưa lăn lóc vào nơi gió tanh mưa máu. Lúc đó có lẽ... bạn hiền như Ma Soeur (?), lúc đó chỉ có âm nhạc và âm nhạc, cây đàn và góc nhỏ phòng trà.

Như vậy thì tui lại thắc mắc nguyên do động lực nào mà Bạn tui lại có thể làm ra một bài thơ... mà nếu nói là hay thì không quá lời, nhưng cũng không kém phần hơi... "chảnh chảnh".

Đoạn đầu bài thơ, bạn tui làm cho tui nhớ tới bài Hồ Trường của Nguyễn Bá Trác.

"Trời đất mang mang, ai người tri kỷ.

Lại đây cùng Ta cạn một Hồ Trường".

Nghe thoáng qua thì có vẻ tâm tư, chính khí lắm! Nhưng xem kỹ lại thì ông Nguyễn Bá Trác chẳng care tri kỷ, tri bì gì xất cả, ông í chỉ tìm người để "thanh minh thanh nga" về việc... dinh tề, đầu Tây mà thôi. Ông í lại còn vờ vịt:

"Hồ trường, hồ trường, ta biết rót về đâu?"

(Khỉ chữa! Rót... rót vào mồm, chứ còn rót vào đâu nữa?)

Bạn tui thì khác hẳn, bạn cô đơn thật, bạn lạnh lẽo thật, bạn than thở "thiên hạ đông người" nhưng toàn là "mắt trắng như ngân nhũ", chẳng biết tìm ai là tri kỷ, trời đất bao la nhưng không dung nổi tâm hồn bạn.

Bài thơ gồm 20 câu, 140 con chữ, chỉ ngần ấy chữ nghĩa, thế mà bạn tui mang cả vũ trụ vào,... trời, đất, trăng, sao, đêm sâu, đêm vắng, bạn hát hò, ngâm thơ... Chao ơi! Lại còn thổi sáo.... tiếng sáo u hoài vút tận trời cao. Nhưng Trời vẫn ngoảnh mặt, đất vẫn quay lưng, bạn tui buồn bã than rằng: "Con Tạo đành hanh quá"

Chúa, Phật ơi! Bạn tui xài chữ "đành hanh" thật tuyệt, bạn đem ngôn ngữ đời thường vào thơ thật giỏi!

"Đành hanh... đành hanh", bỗng dưng bạn đưa tui trở về quá khứ có "trăng lên bằng ngọn tre, me tui ngồi khâu áo, cha tui ngồi đọc báo, bên cây đèn dầu hao..."

Bạn biết hông, lúc nhỏ, tui hay bị má tui chửi:

"Mày là con trai mà sao đành hanh như con gái dzậy?"

Cách đây vài ngày là đám giỗ má tui, tui gọi về VN hỏi thăm, bà chị cho biết:

"Tui bây đừng lo, tao có nấu nôi cà-ry gà với trái sầu riêng tổ chẳng".

Bạn làm tui rung rung rồi đó!

Bạn tui!

Tui hông biết bạn đành hanh hay ông Trời đành hanh. Trời đành hanh vì Trời ghen tị, bạn đành hanh vì chẳng có Tử Kỳ! Và tui biết chắc đêm đó, bạn tui chạm đến "Nỗi Đều Hiu".

Peter Phạm

[]

***/ Lời "Bình" của TTBG.**

Lại lần nữa cho thấy chữ nghĩa tác động dễ dàng phần sâu thẳm mềm mại nhất của trái tim con người.

**/ Anh "Tui" là người có bề ngoài sống động (thì, đừng quên tất mọi sales man trên nước Mỹ đều có cái chất sống động ấy);*

**/ Một người nói năng trôi chảy, không bị cà lăm, cà cụt, đặt cho đối phương nhiều câu hỏi hóc búa ở lần đầu gặp gỡ (thì, cũng đừng quên đó cũng là "tài thuyết phục nổi bật trong một anh Mỹ sales man bán xe hơi hiệu Honda" -- điều phân biệt hẳn với "cái tài thuyết phục học trò" nghèo rớt mồng tơi của cô giáo TTBG);*

**/ Một người có kiến thức rộng (thì, đừng quên càng rộng bao nhiêu lại càng "nắm tấy thiên hạ dễ dàng bấy nhiêu!");*

**/ Một người đang ngồi "nói dóc" say sưa cùng anh Âu, TVân và Kiều My theo chuyện thế thời, chữ nghĩa... mà cứ bị vợ gọi *téléphone* chầm chập, đến cuối cùng phải cáo từ đứng lên trong nuối tiếc các câu chuyện rượu... thì phải biết anh "Tui" "chưa thuộc hết" câu thơ "bạt mạng" của Nguyễn Bính:*

Vẫn dám tiêu hoang cho đến hết

Ngày mai ra sao rồi hãy hay...

cho dù không chối rằng anh "Tui" cũng đã thuộc lầu lầu nguyên bài thơ của ông thi sĩ tiền chiến, để, cũng nhiều khi "cảm thán" cái sự đời "đen hơn mồm chó" với anh Âu mà "mơ mộng mình" là kiếm khách Kinh Kha:

Kinh Kha quán lạnh sâu nghiêng bóng

Giày cỏ gươm cùn ta đi đây

Ta đi, nhưng biết về đâu chứ?

Đã dấy phong yên lộng bốn trời
 Thà cứ ở đây ngồi giữa chợ
 Uống say rồi gọi thế nhân ơi!
 Thế nhân mắt trắng như ngân nhũ
 Ta với nhà ngươi cả tiếng cười.
 Ngươi ơi, hê, ngươi ơi!
 Ngươi đi bên ấy sao mà lạnh
 Nhịp trúc ta về lạnh mấy mươi.”

*/ Vậy mà, anh “Tui” cũng có lần nhớ “má” đến “rưng rưng” giọt lệ vì “thi ca” hạng bét của TTBG thì điều đó chứng tỏ trái tim anh “Tui” vẫn còn mềm... xèo!

Hân hạnh! Hân hạnh, anh “Tui” ơi!

Giọt nước mắt rưng rưng hiêm hoi đó với TTBG còn thấy giá trị hơn vạn tiếng cảm ơn hay chục ngàn lời khen ngợi.

Trần Thị Bông Giấy.
 (Bài viết xong tại Sài Gòn, tối thứ Sáu June 16/2017,
 lúc 7:20 PM).
 []